

Ontmoeting en epiloog	5
Ontmoeting	5
Epiloog	10
Astrologische typering	11
Stamboom	15
Levensfases	16
Levensverhaal	19
Ramfase, Moederskindje levensbasis	19
Stierfase, Jantje Beton basisvaardigheden	25
Tweelingenfase, Muurbloempje zelfkennis en zelfontwikkeling	30
Kreeftfase, Maskermaat levensvoorbereiding	39
Leeuwfase, Eendagsvlinder eigen leven	48
Maagdfase, Koos Werkeloos ontplooiing	60
Weegschaalfase, Astrohistoricus balans opmaken	65
Schorpioenfase, Heremiet midlifekruispunt	71
Boogschutterfase, Vertrekker wedergeboorte	79
Dierenriemmodel	88
de Dierenriemtekens	93

Ontmoeting en epiloog

Ontmoeting

Het is 23 december 2017, kort voor één uur 's middags.

Op station Baarn komt de sprinter uit Amsterdam binnen, spoor drie.

De winterlucht is koud, scherp, zo'n dag waarop het lijkt alsof de tijd vertraagt.

Ik sta op het perron, om me heen lopen uitgestapte reizigers, in zichzelf verzonken, allemaal onderweg, allemaal ergens naartoe. Het voelt vertrouwd en tegelijk vreemd – mensen naast elkaar, zonder elkaar echt te zien.

En dan verschijnt hij, tussen al die grijze jassen en haastige passen. Je-roen. Slank, met een grijze jas, een pet die z'n oren warm houdt, en een zonneklep die zijn ogen deels verbergt. Maar wat meteen opvalt, is zijn glimlach. Breed, open, uitnodigend.

We groeten elkaar, een warme zoen – ineens smelt de afstand van al die woorden en beelden op het scherm.

Het is onze eerste ontmoeting, na een reeks berichten op een homodatingsite. Niet lang, maar intens. We besluiten al snel dat we elkaar echt willen zien. We kiezen voor een wandeling, een flinke tocht door de Lange Duinen, halverwege Amsterdam en Deventer.

Maar al snel verandert de planning.

Jeroen kan niet vóór twaalf uur van huis, hij heeft z'n eigen ritme: douchen, katten voeren, stofzuigen – en een wekker zetten? Onmogelijk, zegt hij, dan slaapt hij de hele nacht niet, en is de volgende dag niets waard.

Dus passen we het aan: niet de Lange Duinen, maar de Hoge Vuursche. Korter, maar ook mooi. En zo staan we hier, vlak voor één uur, op station Baarn.

Het voelt bijna symbolisch, – een pad van verbinding. Midden in de winter, met diffuus licht dat, bijna voorzichtig, een zachtgrijze sluier over de omgeving legt.

Ik neem het voortouw – ik heb de omgeving al verkend. We lopen het perron af, de trap af, rechtsaf het bos in. Richting Paleis Soestdijk, waar de bomen als oude wachters langs het pad staan, kaal en stil.

We praten wat onwennig, zoeken naar woorden. Maar al snel groeit

er een vanzelfsprekendheid. Raakvlakken, herkenning. Alsof onze levens al langer onzichtbaar met elkaar verbonden zijn.

En toch. Tegelijkertijd valt er iets op. Iets dat zich niet goed laat benoemen, maar dat steeds aanwezig is, als een lichte schaduw onder het oppervlak. Zijn manier van kijken. De intensiteit ervan. Soms bijna kinderlijk open, soms gesloten, alsof hij zich ineens terugtrekt in een wereld waar ik geen toegang toe heb.

Hij spreekt met overtuiging. Niet luid, maar stellig. Wat hij voelt, is voor hem waar. Onomstotelijk. Daarin is hij vastberaden. Maar de werkelijkheid die hij beschrijft, valt niet altijd samen met die van mij. Of met die van anderen.

We lopen verder. Langs dennen en sparren, over een bed van nat blad. Af en toe stopt hij even, kijkt om zich heen. Alsof hij alles tegelijk probeert in zich op te nemen.

Het is een mooie tocht. Rustig. Zonder haast.

En wanneer we Hollandsche Rading bereiken – het station waar de route eindigt – voelen we allebei dat het nog niet klaar is. Er is meer te zeggen.

We reizen door naar Amsterdam.

Jeroen neemt me mee naar zijn huis – cafés vindt hij te druk.

Een woning die doet denken aan een schuilplaats. Niet kil, ook niet bijzonder warm, maar zorgvuldig afgebakend. Alles heeft een vaste plek. Alles lijkt onder controle.

Daar, in zijn stille wereld, vervolgen we de gesprekken.

Over werk, verleden, familie. De gesprekken zijn niet vluchtig. Geen clichés, geen gespeelde luchtigheid. Voorzichtig, maar oprecht. Tastend naar wat een relatie kan zijn.

Wanneer ik later die avond vertrek, voel ik het helder: we zijn begonnen aan iets nieuws.

We begonnen de dag als twee mensen die elkaar zochten. We eindigen hem als twee mensen die iets hebben gevonden. Nog geen zekerheid. Geen bestemming. Maar wel een begin.

Een relatie? Misschien. Een mogelijkheid.

Ik voel ik het:

Dit is degene bij wie ik wil blijven.

Bij wie ik wil zijn. Jeroen raakt me.

Hij leeft het liefst als een kind: spelend, vrij, volledig opgaand in wat hem boeit.

Alsof de wereld vanzelf voor hem zorgt – hem voedt, bewondert, begrijpt, zonder iets terug te vragen.

Soms lijkt hij zich in die rol te nestelen: veilig, gedragen, vrij van verplichtingen.

En daaronder voel ik zijn verlangen om bijzonder te zijn, geliefd om wie hij is.

Zijn geest is scherp, zijn ziel gevoelig, zijn blik vaak vol verwondering.

Hij trekt zich soms terug, ja – maar ik zie de zachtheid daarachter. En ik bewonder hem. Om zijn eigenheid, zijn diepgang, zijn licht. En ik hou van hem. Niet ondanks, maar juist om alles wat hij is – en hoopt te mogen zijn.

En als ik nu terugdenk aan dat moment, die decembermiddag op station Baarn, dan zie ik ons weer: hij met die grijze jas, die pet, die glimlach.

En ik weet: daar begon het. Niet met zekerheid, maar met iets veel belangrijkers.

Met liefde.

Met nieuwsgierigheid. Met moed. Met een ja.

Epiloog

Wat begon op een perron in Baarn, heeft ons gebracht tot een leven samen in Zuid-Frankrijk. Niet rechtstreeks, niet zonder littekens, maar wel echt, en oprecht.

We hebben elkaar gevonden, verloren, en teruggevonden. En steeds weer gekozen voor samen.

De reis is niet alleen de mijne. Want parallel aan mijn verhaal loopt het zijne – dat van Jeroen.

Zijn levensgeschiedenis is gelaagd, soms weerbarstig, soms verrassend open.

Wie hij is, hoe hij werd wie hij is, wat hem gevormd en gebroken heeft – het vraagt om een eigen ruimte.

Daarom eindigt dit hoofdstuk hier. Niet als afscheid, maar als doorverwijzing.

Want om te begrijpen wie wij zijn geworden, moet je ook zien wie hij was, en is.

Dit boek vertelt dat verhaal. Zijn verhaal.

Alfred

Astrologische typering

Jeroen Visbeek is geboren op 15 maart 1967 om 04.50 uur in Amsterdam. In een geboortehoroscoop zijn de zon, maan en ascendant het belangrijkste.

Jeroens zon staat in Vissen, zijn Maan staat in Stier en zijn ascendant is Steenbok.

De **zon** in karakteriseert het bewuste ik, mannelijke kant.

De **maan** in Stier, karakteriseert het onbewuste, vrouwelijke kant.

De **ascendant** bepaalt hoe anderen iemand ziet.

Er zijn mensen die zich door het leven bewegen als water: niet rechtlijnig, maar golvend, verdwijnend, verschijnend. Ze volgen stromen die ze niet kennen, luisteren naar stemmen die alleen zij kunnen horen.

Ook Jeroen behoort tot deze school, met het gelijknamige zodiakale waterteken – “Vissen” – waarin dromer en kind, ziener en vluchteling, samenvloeien.

Hij kijkt naar de wereld met de onbevangen blik van een kind die nog gelooft dat verlangen en werkelijkheid hetzelfde kunnen zijn. Wat hij voelt, is waar – sterker dan wat is, al verandert het van vorm zodra hij het probeert te vangen.

Wie Jeroen kent, ziet eerst zijn blik – open, verwachtingsvol, soms ontwijkend, alsof hij de wereld telkens opnieuw aftast om te voelen of die hem goedgezind is.

Met ascendant in Steenbok vindt Jeroen het moeilijk om te ontspannen en zich op zijn gemak te voelen in de aanwezigheid van anderen. Hij kan daarom wat stug, knorrig en verlegen overkomen. Die innerlijke onzekerheid en gebrek aan zelfvertrouwen kan door anderen worden opgevat als koud en onvriendelijk.

Zijn emoties wonen niet in hem, ze schrijven hem. Elke dag opnieuw; de toon van zijn stem, het licht in zijn blik. En toch, zodra dat licht wordt getemperd door kritiek, verwachtingen of emotionele diepte, trekt “Vissen” zich terug in het halfduister van zijn diepe wateren. Daar is het veilig, daar is hij onaanraakbaar – half aanwezig, half verdwenen. Kwetsbaar, ontwijkend, innemend. Iemand die zich niet laat doorgronden omdat hij zichzelf nog niet helemaal gevonden heeft.

Zoals het “Vissen”-teken, die in twee richtingen zwemt, is ook in Jeroen een voortdurende interne spanning aanwezig. Tussen verlangen en ontsnapping, tussen overgave en afhankelijkheid, tussen hechting en vrijheid, tussen kinderlijke ontvankelijkheid en de wens om gedragen te worden. Hij verlangt naar verbinding, maar niet naar verantwoordelijkheid; hij zoekt de spiegel van de ander om zichzelf te kunnen zien. Zijn charme is die van het water: zacht, glanzend, maar nooit te grijpen.

Jeroen leeft niet om te beheersen, maar om te ervaren, als in een stroom waarin overgave belangrijker is dan richting.

Met Maan in Stier heeft Jeroen een hoge waardering voor zintuiglijke genoegens.

“Vissen” leeft met een open hart, maar zonder vaste grond; hij beweegt niet met vast doel, maar op intuïtie; niet door te plannen, maar door zich te laten meevoeren door de stroom van zijn gevoelens, ideeën en verwachtingen. Er op vertrouwend dat er altijd wel iemand zal zijn die hem draagt wanneer hij zelf niet verder kan. In zijn openheid ligt zijn kracht, in zijn afhankelijkheid zijn kwetsbaarheid.

Misschien is dat zijn diepste geloof: dat iemand hem zal dragen, zolang hij zich durft te over te geven; dat overgave een vorm van kracht is. Zo blijft hij, in alles wat hij is – half kind, half volwassene; half

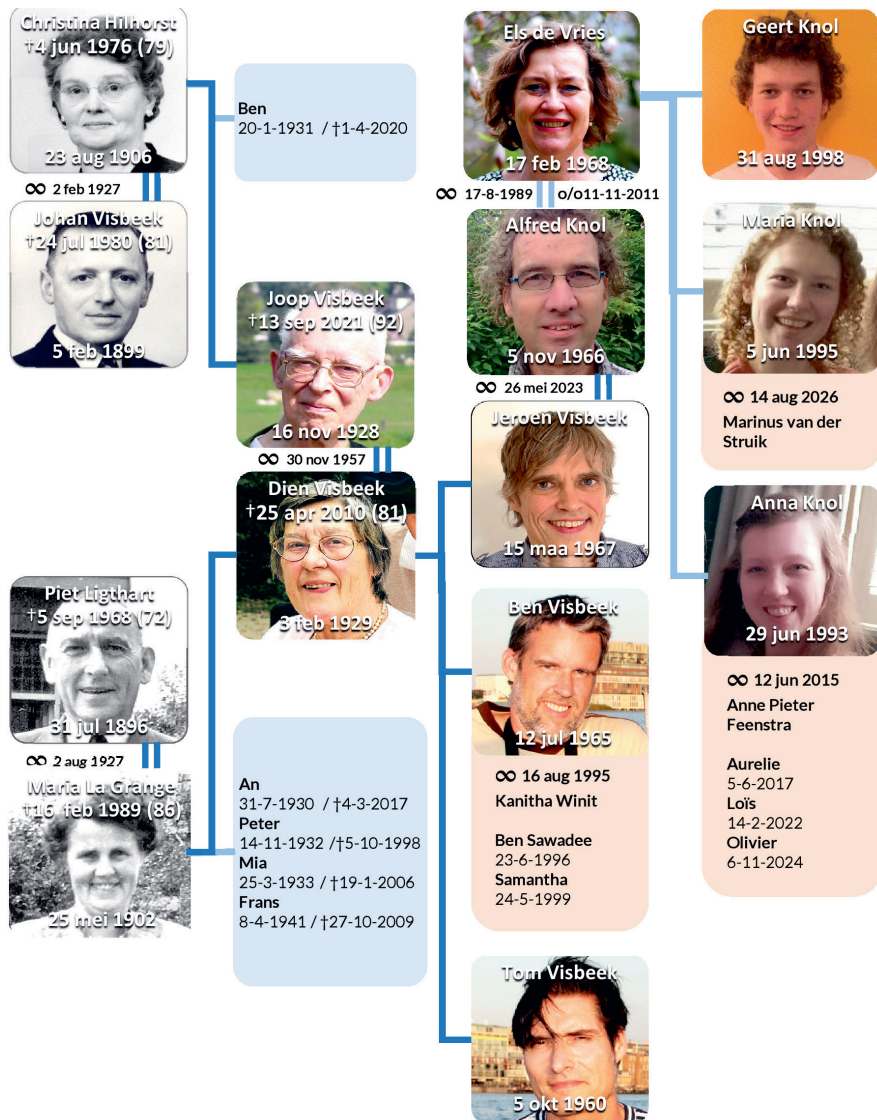
aanwezig, half op weg naar elders. Misschien ligt daarin zijn wezen samengebald – in die paradox van kinderlijke overgave en afhankelijke beweging. Het is zijn manier van zijn, zijn levenshouding, zijn motto:

“Leven als kind, gedragen door anderen.”

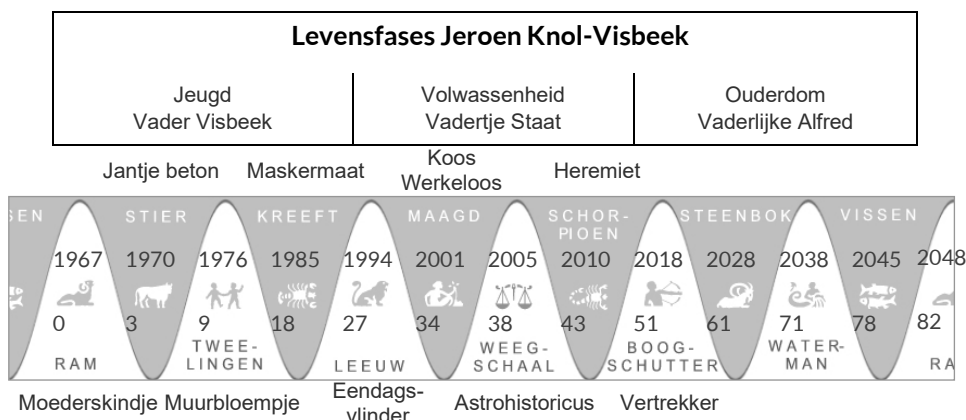
Jeroen (Vissen) en Alfred (Schorpioen) als het yin yang in elkaar gedraaid.

Stamboom

Levensfases

Op basis van het Dierenriemmodel versie 2, het zogenaamde 3-6-9 model, is de astrologische indeling gemaakt van Jeroens leven.

De twaalf tekens volgen net als het yin en yang elkaar op in een golfbeweging. De mannelijk tekens (witte golf) volgen op de vrouwelijk tekens (donkere golf). Een mannelijke fase kenmerkt zich door nieuwe impulsen en de opvolgende vrouwelijke fase verwerkt deze. De overgangen verlopen vloeiend. Wanneer het Ramtijdperk bijvoorbeeld halverwege is, is het Ramprincipe op zijn hoogtepunt. Op dat moment begint het Stierprincipe dat daarna steeds sterker wordt. Wanneer het Stierprincipe sterker dan het Ramprincipe wordt, begint het Stiertijdperk.

Dierenriemmodel met drie hoofdfases

Fase	Levensfase	Jaartallen	Drager
Opbouw	Jeugd	1967 - 1994	Vader Visbeek
Instandhouding	Volwassenheid	1994 - 2018	Vadertje Staat
Verbreiding	Ouderdom	2018 - ...	Vaderlijke Alfred

Dierenriemmodel twaalf levensfasen

Sterrenbeeld	Vanaf (periode)	Karakterisering	Typering Jeroen
Ram	1967 (0-3) 3jr	Levensbasis	Moederskindje
Stier	1970 (3-9) 6jr	Basisvaardigheden	Jantje-Beton
Tweelingen	1976 (9-18) 9jr	Zelfkennis & zelfontwikkeling	Muurbloempje
Kreeft	1985 (18-27) 9jr	Levensvoorbereiding	Maskermaat
Leeuw	1994 (27-34) 7jr	Eigen leven	Eendagsvlinder
Maagd	2001 (34-38) 4jr	Ontplooing	Koos-Werkeloos
Weegschaal	2005 (38-43) 5jr	Balans opmaken	Astrohistoricus
Schorpioen	2010 (43-51) 8jr	Midlife-kruispunt	Heremiet
Boogschutter	2018 (51-61) 10jr	Wedergeboorte	Vertrekker
Steenbok	2028 (61-71) 10jr	Maatschappelijk hoogtepunt	
Waterman	2038 (71-78) 7jr	Happy Pensionado	
Vissen	2045 (78-82) 4jr	Aftakeling	
	2049 (82+)	Sterven	